

2019. május 17., péntek

ApCsel 13,26-33; Jn 14,1-6

ApCsel 13,26-33

Gyermekkoromban a nagypénteki passiójáték során mindig úgy gondoltam, hogy a „nép”, amely Barabást kiáltotta és Jézust a keresztre küldte, biztosan csupa rossz emberből állt. Pedig ma hányan lennének, akik a nemzeti hősnőnkért, egy igaz ellenállóért nem dobná oda a messziről jött, fura dolgokat magyarázó „tanítót”. Ugyan nem ismerték semmi bűnét, amiért halálbüntetés járt volna neki, de akkor is „Keresztre vele!”. Én vajon megállok, hogy elítéljem az ismeretlent? És vajon hibázik-e a gyermeki hit, amikor azt gondolja, hogy nincs szükség ilyen gonosz emberekre, akik segítik a próféták szavát beteljesíteni Jézus vesztőhelyre küldésével?

Jn 14,1-6

Hisszük-e igazán, hogy Atyánk Házában sok hely van? Mármint, hogy tényleg olyan sok, én is, te is, ő is, akárki, bárki vagy mindenki is beférjen?

Mit is jelent pontosan, hogy Jézus az út? Ha én látok egy utat magam előtt, akkor hívom-e a felebarátomat? Elfogadom-e, ha az ő szemében kicsit másmilyen Jézus és másmilyen az út?

Pálinkás András, Budapest